

Fornyelse fra Gud, eller villfarelse?

Det skjer mye innen den kristne kirke i dag. Statskirken liberaliseres, Nye menigheter dukker opp. Folk reiser på konferanser og seminarer i andre kristne sammenhenger både innenlands og utenlands. Det er en stadig søken etter fornyelse, åpenbaringer, vekkelser. De gamle vante tradisjoner synes å være avleggs. Er dette «det siste store frafallet» eller er det forberedelse til «den siste store vekkelser»?

Til stadighet stilles vi på valg for eller i mot. Så fristes man til å gå ut å ta avstand fra det meste. Men er det veien å gå?

Hvordan skal vi finne fram i alt virvaret. Vi ser fra skriften at Herren vil fornye sitt folk *Kol.3;10*, og føre oss inni noe nytt *Jes.43;19*, men hvorfor så mange alternativer. Skulle det ikke være så lett at ikke et barn skulle gå seg vill?

Noen blir engstelige og vil gå ut å advare, hvilket må være på sin plass når vi ser det Bibelen kaller for synd, blir «normalisert» og godtatt, til og med av dem som i vårt samfunn tituleres som biskop. Men så er det noen som ikke skiller synd fra det som er uvant, og blir usikker når noen åpenbart ikke har det samme sunne Lutherske trosfundament. Så setter man i gang å granske, og finner ganske snart den ene feilen etter den andre som det må advares mot. Etter hvert oppdages så mye feil i lære og forkynnelse at det må stilles spørsmål ved deres frelse. Det man ikke har sett, er at advarselen har tatt form av kritikk, hvor den ene påstanden tar tak i den andre uten at grunnlaget er sjekket. På den måten settes kristne søsken opp mot hverandre selv om alle bekjenner Jesus Kristi forsoning som eneste vei til frelse.

En gang hørte jeg en kristen broder beskyldte et kirkesamfunn for en bestemt vranglære. Da jeg ville vite hvor han hadde dette fra, kunne han fortelle meg at «vranglæren» stod i en bok som ble solgt i den menighetens bokhandel!!!!!!! Tenk om noen skulle behandle oss på samme måten. Ja tenk om vi Lutheranere måtte stå inne for alt vår Martin Luther har sakt og skrevet.

Hva oppnår en ved offentlig å kritisere andre kristne kirkesamfunn? For det første oppnås frustrasjon hos de mennesker som har opplevd Herrens velsignelse i samvær med disse man kritiserer. Dernest skapes det nysgjerrighet hos alle andre til å selv å undersøke om det virkelig er så ille. Jeg vil tro ingen av delene var hensikten.

Hva skal vi da gjøre? La oss gå til skriften, den har ofte enkle svar på våre kompliserte spørsmål.

Rom 12:10 «Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre!»

Litt for enkelt vil kanskje noen si, men om vi ikke kan se på dem som brødre og søstre, så bør vi i alle fall kunne behandle dem som Jesus sa vi skulle behandle våre fiender.

Matt 5:43 - 44 «Dere har hørt det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende! Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere,»

Hva med åpenbare feil og villfarelse

Er det lov å ta feil? Ja selvsagt, vi lever da i nådetiden. Men overfor andre medkristne synes ikke dette å være så klart. Har man engang sagt eller skrevet noe, ja så blir det et evigvarende vedheng man aldri blir fri.

Hvordan taklet Jesus tvilsomme uttalelser? På dette har vi et godt eksempel i *Matt. 16* der Peter ble utvalgt av Jesus til å være grunnlegger av den kristne kirke.

Matt 16:18 «Jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.»

Men alle rede fire vers senere er Peter ute på ville veier

Matt 16:22-23 «Da tok Peter ham til side og gav seg til å irettesette ham og sa: Gud fri deg, Herre! Dette må aldri skje deg!

Men han snudde seg og sa til Peter: Vik bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til.»

Peter, han som Jesus nettopp hadde utvalgt til å være fundament for kirken i fremtiden, han blir budbringer for Satan!!??. Hvordan kunne noe slikt skje? Hadde Jesus valgt feil person? Vi vet ikke hva som fikk Peter til å komme med sitt fatale råd. Var det i beruselsen av sin høye utnevning at han kanskje trodde han hadde fått en særegen oppgave i å åpenbare sannheten, slik at selv Mesteren måtte høre på ham. Uansett, Jesus hadde likevel full tillit, og hans posisjon som menighetsgrunnlegger ble ikke endret selv om han i et svakt øyeblikk kom til å si noe han ganske sikkert ville ha gjort usagt.

Nå ville det være alvorlig feil å gå ut fra at alle villfarende utsagn er ubetenksomhet. En hel del tankegods som er både sagt og skrevet er velfundert utfra tanker som kretser langt fra Herrens inspirasjon og overgivelse. Men legg merke til at når Jesus svarer, så henvender han seg likevel ikke til Peter, men til kilden for tanken, nemlig Satan. Det kunne han gjøre fordi han avslørte opphavet. Om vi dessverre ikke har det klarsynet Mesteren hadde, så kan vi i alle fall bli flinkere til å unnskyldte og tilgi synderen, og heller gå til angrep på selve synden.

Siktet som hvete

Et helt annet aspekt får vi en aning av i *Luk 22:31 «Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete.»*

Hvorfor Satan har rett til å kreve noe som helst overfor oss kristne, er vel av de tingene vi ikke får full forståelse av i denne tilværelse. Men her er det den samme Peter. Han ble «siktet» ved at han faktisk ikke bare ved en uheldig uttalelse, men med fult overlegg fornektet et hvert bekjentskap med Jesus, faktisk tre ganger på rad. Hva er da Herrens reaksjon på en slik villfarelse? Vi leser neste vers. *Luk 22:32 «Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre.»*

Han ba for ham og oppfordret ham til fortsatt tjeneste. Hva gjør vi med våre medbrødre som svikter litt når de blir «siktet».

Ugress blant hveten *Matt 13:25>f*

Det synes å være en underlig sammenheng mellom ekte fornyelse og villfarelse. Når mennesker opplever fornyelse og får et nytt og mer inderlig forhold til Jesus Kristus, så ser det ut som det ofte blir noe galt enten i forkynnelse eller utøvelsen.

Innen sammenhenger med vedvarende fornyelse og vekkelse mottaes som regel kritikk som ondsinnet angrep fra Djevelen, og noe av det er nok det også. Men om vi leser lignelsen i *Matt 13:25>f* om ugresset som blir sådd sammen med den gode sed, og ikke minst Jesu egen forklaring fra v. 37, så synes det å være et forhold på et helt annet nivå som er årsaken. At fiende har adgang til å så i åkeren er nok de fleste innforstått med, men det som er svært interessant er handlingsplanen når dette har skjedd. Av frykt for å skade hveten skal man ikke renske bort ugresset før høsten kommer. Har vi dette for øye når vi går ut og kritiserer det som er galt? Ja for ikke alt som skjer, er etter Herrens vilje, selv i de mest fremadstormende fornyelsesbølger. Men slår vi bastant ned på disse detaljer, er det stor fare for at noe av det fine Herren vil skape blir ødelagt.

Det synes å være en regel at når Herren vil gi sitt folk en ny åpenbarelse, blir der tillatt et reelt anstøt. Men hvorfor? Hva skulle hensikten være? Det er ikke lett å finne noen god grunn til dette, men i *1Kor 2:9* blir en det antydnet en grunn:

«Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.»

Her ser det ut som Herren ønsker å meddele seg først og fremst til «de som elsker ham» Kan det da tenkes at ting som er anstøtelig og «sådd» av fienden, er tillatt som et «kjærlighetsfilter». Om noen støter seg på uheldige effekter, eller man blir oppslukt av effektene, så er årsaken i begge tilfeller mangel på inderlig oppofrende kjærlighet til Ham som har gitt sitt alt for oss.

:/; Når Herren har en velsignelse han vil fornye sitt folk med, blir der ofte tillatt et reelt anstøt, slik at kun dem som virkelig elsker Herren har overbærenhet nok til å trenge inn til den virkelige substans.

Den som ikke er imot oss, er for oss

Skal vi da ikke advare hverandre? Jo, og Jesus har gitt oss svært klare eksempel på hvordan han advarte hjorden.

Om vi først ser på hvordan han gikk ut mot dem som var de store vranglærerne på den tiden, nemlig fariseerne og sadukeerne. Advarsler mot disse finner vi gjengitt mange steder i evangeliene, men her er et utvalg: *Luk 12;1 Matt 3;7, 5;20, 23;27* Dette må sies å være klar melding, fullstendig blottet for taktiske hensyn eller forsøk på å se noe positivt. Slik behandler man dem som unnskylder synd og leder folk inn i fortapelse. Det gjør ikke saken bedre at dette er landets religiøse ledere og veiledere. I vår tid er det bare noen få som tørr å gå ut og gjøre noe tilsvarende. Og sannelig får de svi både med suspensering fra stilling og degradering, fengsel og annen form for forfølgelse.

Men behandlet Jesus alle som ikke var i hans følge på denne måten? Hvordan forholdt Jesus seg til det man kan kalle «dissentere»

I Mark 9 gjengis en interessant situasjon. *Mark 9;38-41 «Johannes sa til ham: Mester! vi så en som ikke er i følge med oss, drive ut onde ånder i ditt navn, og vi forbød ham det fordi han ikke var i følge med oss.*

Men Jesus sa: Forby ham det ikke! For ingen som gjør en kraftig gjerning i mitt navn, vil snart etter kunne tale ondt om meg.

For den som ikke er imot oss, er for oss.

For den som gir dere et beger vann å drikke i mitt navn, fordi dere hører Kristus til, sannelig sier jeg dere: Han skal slett ikke miste sin lønn.»

Til disiplenes store overraskelse, så ikke bare anerkjente Jesus andre enn sine egne, men han lovet dem belønning også.

Hva gjør vi med dissenterer når det skjer noe som grangivelig ser ut som tegn og under i Jesu navn. Bli vi usikre fordi «de er ikke i følge med oss», og så finner vi andre forklaringer om religiøse demoner. I så fall, er vi i selskap med fariseerne som beskyldte Jesus for å gjøre kraftige gjerninger i Beelsebuls navn. *Mark.3;22.*

Alle som med et oppriktig hjerte ønsker å tjene Herren Jesus, kan ikke være mot oss, men da er de for oss. Hvorfor skal vi kritisere dem fordi de har en litt annen oppfatning om enkelte ting, og oppfører seg ikke helt som vi synes.

Fast føde

Som voksne kristne burde vi kunne ta imot nye positive impulser fra hverandre, og la de ting vi ikke liker være igjen. Evnen til å innta fast føde som det står om i *Heb.5* er blant annet nettopp dette å kunne skille mellom spiselig og uspiselig føde.

Heb 5:14 «Men fast føde er for de voksne, for dem som ved bruk har øvd sine sanser opp til å skille mellom godt og ondt.»

Når vi går i gang med å sette til livs en kotelett, så skal vi ikke spise alt, benet bør vi i alle tilfelle la ligge igjen. Det er også fritt for å skjære av flesket for dem som har nok av slikt. Et lite barn greier ikke dette, og begynner å skrike når tennene treffer noe hardt. Modne kristne bør oppføre seg som voksne og ikke gå ut å «skrike» på prekestoler eller i blader og aviser bare fordi man har funnet noe uspiselig.

Falske profeter i den siste tid

Jesus advart mot falske profeter, som gjør både tegn og under. Hvordan kan jeg vite at dette og hitt ikke er en slik lære?

Matt 24:24 «For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig.»

Men hvorfor er det ikke mulig å føre de utvalgte vill? Flere ting.

Matt 22:29 «Men Jesus svarte og sa til dem: Dere farer vill, fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft.»

Kjenner vi Skriftene og Guds kraft, slik at vi kan forkynne et enkelt budskap med Ånds og krafts bevis *1Kor 2;4*. Og samtidig kjenne samfunnet med Ham *Joh 17;20-23* og *Rom 8;15-16* Da har vi sanksjon mellom den ytre sensor, Guds ord og kraft, og den indre sensor, fellesskapet med Jesus. En slik en, som er utvalgt til å ha Gud selv iboende ved hans Ånd, er det ikke mulig å føre vill.

Har vi kun skriften uten kraften, hvordan vet vi da at en levende Gud står bak. Har vi manifestasjoner av kraft uten skriften, Hvilken Gud står da bak? Prøver noen å manipulere oss med alskens Gudfryktig tale, men det ikke sanksjonerer med det Den Hellige Ånds indre overbevisning. Da skal vi ikke la oss lede. Vår sikkerhet blir da basert på at vi lever vårt liv i Kristus i ordet.

Og sist men ikke minst må vi se på resultatene. Fruktene som er gjengitt i *Gal 5;19-22* gir oss en pekepinn. Finner vi kjærlighet, glede, fred, mildhet, godhet. Eller må vi konstatere at det som tyter ut ligner mer på fiendskap, trette, avindsyke, sinne, ærgjerrighet, splittelse. Denne prøven må vi også gjøre på oss selv. Hvilken frukt kommer ut av vår kritikk. Døm ikke for at dere ikke selv skal bli dømt. *Matt 7;1-2*

Ikke som jeg vil, men som du vil Herre.

Et nøkkelord til løsningen på alle spørsmål, er som vi har vært inne på tidligere, overgivelse til Jesu kjærlighet, slik at vi oppriktig ønsker å følge ham. Da har vi konkrete løfter om å få forståelse eller rettene sagt, få åpenbarelse.

Jer 29:13 «Dere skal søke meg, og dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte.»

Joh 7:17 «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.»

Når vi er klar over betingelsen og konsekvensene, og vil gjøre hans vilje uansett hva det koster, selv om det betyr omvendelse og holdningsendring, da skal vi finne og kjenne hvem Gud er.

Det er unektelig en mer effektiv ledelse å peke ut veien vi skal gå, enn å peke ut alle veiene man ikke skal gå. Åpenbarelse gjør oss i stand til å se veien vi skal gå, og så slipper vi å være så opptatt av alle de andre veiene.

Vekkelsen kommer

Jeg er overbevis om at Herren ønsker å sende vekkelse, ikke bare til slutt, men alltid. Det er stor sannsynlighet for at en kommende vekkelse vil være tilpasset vår tid, og følgelig helt ulik alt som har skjedd før. Skal vi våge å være med, eller bør vi gjøre som ham med talentene i *Matt 25;24-30* grave dypt i jorden for å være på den «sikre» side. Nei la oss være med og på en positiv måte hjelpe hverandre, og fremstå som det vitnesbyrd Herren forventer av oss.

Joh 13:34-35 «Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.»

Også dem vi ikke er helt enige med om absolutt alle ting. Djevelens mest effektive strategi mot den kristne kirke, er «Splitt og hersk». Når vi som er kristne ene og alene på grunn av Jesu forsoning, kan stå sammen i tilgivelse til hverandre tross alle forskjeller, da er vi en alvorlig trussel for fienden og en kanal for vekkelsen.

Bergen 16/1-99 Kjell Magnar Bjørge